

са намѣрватъ излишни пари, и тѣзи пари дружината може да ги прибере. За това въ устава си тя ще помене въ какви условия ще са приемжтъ внесениѣ пари. За да напрѣдва работата, тѣ трѣба да са приемжтъ на неопредѣлено врѣме, за да може ступанина имъ да си ги земе, когато му потрѣбжтъ. Трѣба сѣмо да са прѣдвиди че ако внесената сума е голѣма, то този който иска да си иж земе назадъ трѣба да извѣсти прѣди на колко дена, за да може дружината да иж ааплати. Освѣнъ заетия, у сичкитѣ дружини има и още капиталъ, събранъ отъ платката на членовѣтѣ. Опредѣля са извѣстна сума (по 300 или 400 гр.) която сѣки членъ е длжженъ да даде на дружината, или отведнжжъ, или по малко. Тѣзи сума са нарича пайска или частна, и е собственостъ на този който иж е виѣсалъ. Тѣзи пайиве тжй сжщо влѣзвжтъ въ обращение, и са давжтъ на стопанина имъ тогава когато той напуца дружината. А за да усигори по-добрѣ тѣзи които сж заели пари на дружината, за да имъ покаже че ний—дѣ, сме хора честни и си стоимъ на думата, дружината има и още запазенъ капиталъ. За този капиталъ туря са на страна сѣка година часть отъ печалбата на дружината. Тѣзи часть на запазения капиталъ не са пуца въ обржцание, а стои въ кассата, за да плаца ако има загуба, т. е. ако нѣкой не плати заетитѣ пари, а пжкъ заеодавцитѣ си поискатъ паритѣ.

И съ така направения капиталъ, заема са на членовѣтѣ на дружината. На заемъ може да са дава или на всичкитѣ членове по равно, безъ да са прави разлика мѣжду богатитѣ и сиромаситѣ, или пжкъ да са дава на заемъ споредъ богатството на членовѣтѣ. На пжрвъ пжтъ, струва ти са, че послѣдния способъ е по добръ, защото богатия ако изгуби, той по може да плати длгга си отъ колкото сиромаша, — значи, за дружината има по-малко опасности, че капитала ѝ ще пропадне. Но излиза, че пжрвия способъ трѣба